

Interpretare abstractă: Introducere

Interpretare abstractă

11 ianuarie 2005

O metodă pentru definirea unei *semantici abstracte* a unui program, care poate fi utilizată pentru a analiza programul și a produce informații despre comportamentul său în execuție. [Cousot & Cousot '77]

Inspirată din:

- analiza fluxului de date
- sistematizează noțiunile de proprietăți analizate și caracteristicile fundamentale ale metodelor de analiză
- semantică denotațională
- formalizează noțiunea de *aproximare* a semanticii unui program (corectitudinea e nedecidabilă ⇒ avem nevoie de aproximare)

Exemplu simplu: abstracția semn

Considerăm un limbaj care conține doar întregi și înmulțire: $e ::= i \mid e * e$
Definim semantica printr-o funcție care dă valoarea unei expresii: $\mu : Exp \rightarrow Int$, $\mu(i) = i$, $\mu(e_1 * e_2) = \mu(e_1) * \mu(e_2)$

Definim o funcție de abstracție $\alpha : Exp \rightarrow \{-, 0, +\}$:

$$\text{Întai pentru întregi: } \alpha(i) = \begin{cases} - & \text{dacă } i < 0 \\ 0 & \text{dacă } i = 0 \\ + & \text{dacă } i > 0 \end{cases}$$

$$\text{și pentru expresii prin tabelul: } \begin{array}{c|ccc} \cdot & - & 0 & + \\ \hline - & + & 0 & - \\ 0 & 0 & 0 & 0 \\ + & - & 0 & + \end{array}$$

La fel se poate introduce operatorul minus unar:

$$\begin{array}{c|cc} - & 0 & + \\ \hline - & + & 0 \end{array}$$

Abstracția semn: continuare

Introducem operatia de adunare ⇒ abstracția nu mai e precisă

$$\begin{array}{c|ccc} + & - & 0 & + \\ \hline - & - & - & T \\ 0 & - & 0 & + \\ + & T & + & + \end{array}$$

Apar valori care nu pot fi determinate precis (se pierde precizia)
⇒ e necesară introducerea lui T = {-, 0, +}

⇒ apare din nou noțiunea de *latice*

Similar, la introducerea operatorului de împărțire /:
nu putem împărți la zero.

$$\begin{array}{c|cccc} / & - & 0 & + & T \\ \hline - & + & \perp & - & T \\ 0 & 0 & \perp & 0 & 0 \\ + & - & \perp & + & T \\ T & T & \perp & T & T \end{array}$$

și extindem toate operațiile și la ⊥: ⊥ op x = x op ⊥ = ⊥

Interpretarea abstractă: considerații fundamentale

Semantică unui program: un model matematic (formal) al tuturor comportamentele posibile ale unui sistem de calcul care execută acel program, în interacțiune cu orice mediu posibil [Cousot]

Semantica unui limbaj de programare: definește semantica oricărui program

Abordare generală: semantica unui program poate fi definită ca soluție a unei *ecuații de punct fix* (corespunzătoare iteratiei).

⇒ toate semanticile unui program pot fi organizate într-o ierarhie, după nivelul lor de *abstracție*.

Exemple de abstracții

- secvențe de execuție (finite sau infinite): descriu în fiecare punct valoarea variabilelor din program
- semantică operatională: descrie comportamentul la nivel de stări și tranziții (ca și automat)
- semantică denotațională: descrie rezultatul execuției (incl. neterminare)
- semantică naturală: ca mai sus, ignoră aspectul neterminării

Exemple efective (numerice) de abstracții

- abstracția semn
- abstracția pe intervale
- abstracția poliedrală (înfăsurătoarea convexă a valorilor)
- abstracția octogonală (ecuații de forma $\pm x \leq c, \pm y \leq c, \pm x \pm y \leq c$)
- abstracția modulo un număr, punctual sau pe intervale

- abstracții nerelationale (ex. abstracția carteziană): calculează abstracția individual pentru fiecare variabilă, netinând cont de corelare
- abstracții relationale: păstrează corelarea între variabile

Abstracții ale funcțiilor

Fiind dată o funcție (transformare) în programul $f : D \rightarrow D$ în programul concret, ce corespondent are aceasta în programul abstract?

Răspuns: $f^\sharp = \alpha \circ f \circ \gamma$

Pentru un element abstract $x \in A$:

- producem întâi mulțimea de valori concrete $\gamma(x)$
- aplicăm funcția concretă f fiecărei valori, obținând o mulțime de valori (concrete)
- abstracțizăm mulțimea de valori concrete într-o valoare abstractă (cu obișnuita posibilă pierdere de precizie)

Probleme de punct fix și terminare

Problema: dacă lanțul ascendent în calculul de punct fix are lungime infinită

(laticea e de înălțime infinită în raport cu funcția/transformarea dată), nu se poate determina un punct fix într-un număr finit de pași

```
while (x >= 0)
    x = x + 1;
```

Ex. analiza codului de mai sus chiar cu intervale.

Pe de altă parte, "ghicind" intervalul $[0, \infty)$ e clar că acesta e punct fix (și punctul fix minimal).

Abstractizare și concretizare

Constată în:

- un domeniu concret D și un domeniu abstract A , legate printr-o conexiune Galois:
 - o funcție de abstracție $\alpha : D \rightarrow A$
 - o funcție de concretizare $\gamma : A \rightarrow \mathcal{P}(D)$
(asociază fiecărei valori abstracte o mulțime de valori concrete)
 - a.t. $\forall x \in \mathcal{P}(D). x \subseteq \gamma(\alpha(x))$ și $\forall a \in A. a = \alpha(\gamma(a))$
(abstractizarea urmată de concretizare introduce aproximare; concretizarea urmată de abstractizare e exactă)
- Aceasta e proprietatea fundamentală care exprimă corectitudinea abstracției (**soundness**): ea poate genera valori suplimentare, dar niciodată nu va omite valori \Rightarrow e o abstracție conservatoare.

Abstracții de punct fix

Semantica unui program e dată în general de o ecuație de punct fix (datorată ciclurilor din program)

- am văzut deja ecuații de punct fix pentru analiza de flux de date

Avem:

- punctul fix al funcției f în domeniul concret
- punctul fix al funcției f^\sharp în domeniul abstract
- concretizarea punctului fix al lui f^\sharp

Atunci, $\text{Ifp } f \sqsubseteq \gamma(\text{Ifp } f^\sharp)$

Lărgire și restrângere (widening și narrowing)

Permite eliminarea lanțurilor de lungime infinită la calculul de punct fix, în doi pași:

- la început, o aproximare mai grosieră a lanțului ascendent, care conduce la convergență mai rapidă (în număr finit de pași)
- apoi, o revenire la precizie mai bună, printr-un lant de aproximări descendente, spre punctul fix propriu-zis